

Do Van Ranst
Met illustraties van Pieter Fannes

Mon & Gies

Canada is niet ver

Mon

Mon staat op de uitkijk.

Hij heeft zijn schoenen gepeetst.

Met wat speeksel op zijn kam heeft hij zijn haren netjes gelegd.

Zijn hemd is tot boven dichtgeknoopt en alle pluisjes zijn van zijn jasje geveegd.

Mon krijgt een nieuwe buur.

De vorige buurman, Cériel, is vertrokken naar Boekarest. Of was het Timboektoe?

De kamer is leeg, maar straks staat ze weer vol met spullen van iemand nieuw.

Het is al de vierde nieuwe buur.

De eerste was Jokke.

Jokke, Jokke toch. Mon sluit heel even zijn ogen en hapt een mondvul lucht.

Mon heeft Wieske horen zeggen dat het in kamer veertien drukker is dan in de vertrekhal van de luchthaven. Wieske zegt wel vaker gekke dingen.

In een luchthaven dragen de mensen koffers, denkt Mon. Hier sjouwen ze dozen.

Wieske loopt met pillendoosjes door de gang.

‘Het is nog te vroeg, Mon’, zegt ze. Ze wijst naar de deur met nummer veertien.

‘Hoe laat is het?’ roept Mon haar na, want Wieske loopt op snelle schoenen.

‘Tien over tachtig!’

Die Wieske toch, denkt Mon.

Free brengt het ontbijt. Hij zet het op de tafel bij het raam.

Mon heeft geen honger. Zolang zijn nieuwe buur er niet is, smaken brood, jam en koffie naar niks.

‘Je boterhammen, Mon’, zegt Wieske als ze voorbijloopt en vlug vlug naar binnen kijkt.

‘Die lopen niet weg’, zegt Mon.

Maar de vorige-vorige buur wel, denkt hij. Menske, heette ze. Ze liep helemaal naar Brussel, waar haar kinderen wonen. Ze kon niet wennen aan Morgenster. De kinderen van Mon wonen om de hoek.

Als er geen anderhalve straat tussen hun huis en zijn kamer lag, zou er haast niks veranderd zijn in vergelijking met vroeger.

Mon denkt nog vaak aan vroeger.

Eerst sliep hij in de kamer met zicht op de tuin en de spitse kerktoren verderop.

Toen werd die kamer van Wolf. De muren werden lichtblauw geverfd, er kwam een wieg, een nieuw tapijt en overal pluchen beesten.

Mon mocht in het tuinhuis. De grasmaaier verhuisde naar de garage. Harm legde er plastic tegels in en dichtte de kieren in de ramen. Mon had er een bed, een kast met heel veel ruimte voor zijn schoenen, een werktafel en een kist met spijkers, garen, naalden, zolen en lappen. En een leeslamp. Eten deed hij 's middags op de rand van zijn bed en 's avonds in het huis bij Harm, Frie en Wolf. Daar keek Mon altijd naar uit. Later verhuisde hij naar Morgenster. Buurtbewoners, vrienden, kennissen en familie hielpen mee. Ze vormden een lange ketting van het tuinhuis naar zijn kamer in Morgenster en gaven de dozen met spullen van Mon van hand tot hand door. Het verkeer moest even worden stilgelegd. Er verscheen zelfs een stukje over in de krant.

De volgende verhuizing is naar hierboven, weet Mon. Voor hem hoeft Boekarest niet meer zo nodig. Of Timboektoe. Die verhuizing mag nog lang worden uitgesteld.

Wolf

Het is al een heel eind na de koffie van vier uur als de nieuwe buur arriveert. Mon wil hem meteen de hand schudden, maar de directrice van Morgenster, mevrouw Vandoorn, houdt hem tegen. ‘Later, Mon’, zegt ze.

De man moet natuurlijk eerst zijn kamer bekijken, samen met de familie die straks weer weggaat als de meeste dozen leeg zijn.

Mon staat op de uitkijk. Straks gaat hij zijn nieuwe buurman groeten.

De bovenste knoop van zijn hemd staat open. Zijn jas ligt op het bed. Zijn schoenen zijn nog schoon. Nu en dan doet hij ze glimmen met wat speeksel op zijn hand. Speeksel dient voor alles, weet Mon.

Mon vindt het een heel klein beetje jammer dat het deze keer geen buurvrouw is. Hij zou met haar kunnen afspreken, elke namiddag rond de klok van drie, om koffie te drinken in de kantine, zoals Hendrik en Greet, Sjarel en Neel, Briek en Céleste. Hij kan natuurlijk ook met een andere buurman afspreken en koffiedrinken, maar dat is anders. Hij hoopt dat de

buurman kan biljarten. Maar niet erg goed, want hij wil wel kunnen winnen.

Om halfzeven komt Wolf langs, zoals altijd wanneer hij van de voetbaltraining komt. Hij ruikt naar zand en zijn zoen is fris van de buitenlucht.

‘Gewonnen?’ vraagt Mon.

‘Ja, hoor’, antwoordt Wolf.

Toen Mon dat vroeger vroeg, toen Wolf nog Wolfje was, antwoordde hij altijd: ‘Opa, ik had training, geen wedstrijd! Er wint of verliest niemand.’ Dat wist Mon wel en Wolf wist dat opa het wist, maar het was een beetje hun spelletje. Nu zegt Wolf altijd ja.

‘Ik heb een nieuwe buurman’, zegt Mon.

‘Gaaf’, zegt Wolf. ‘Ik heb een nieuwe telefoon.’ Hij haalt het dunne toestel uit zijn jaszak.

‘Dat is geen telefoon’, zegt Mon. ‘Daarmee steek je kaarsen aan of peuter je tussen je kiezen.’

Wolf vindt het grappig. Mon is blij. Hij vertelt over de telefoons van vroeger.

‘Dat waren geen telefoons!’ roept Wolf. ‘Dat waren tanks!’

‘Sst, op dit uur slapen de oude mensjes.’

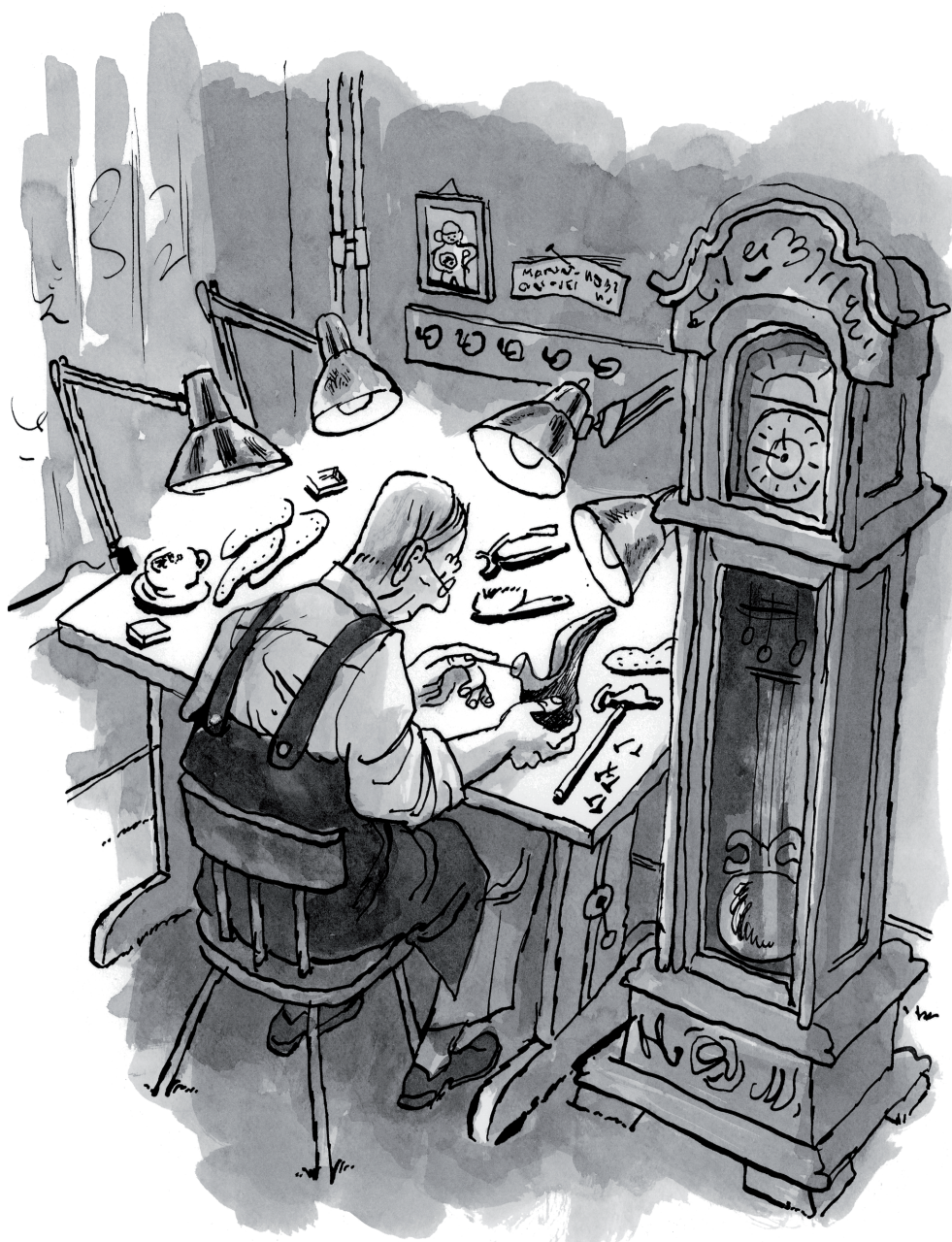
Mon vindt zichzelf grappig. Maar Wolf lacht niet mee, want hij kijkt televisie... op zijn telefoon.

Als Wolf naar huis is, gaat Mon naar de nieuwe buurman.

Later, had de directrice gezegd. Het *is* later.

Laat, zelfs. De nevel hangt al rakelings boven de rivier.

Mons kamer kijkt uit op het water. Hij kan er uren naar zitten turen. Maar niet vanavond. Hij heeft een nieuwe buur om te groeten.

Mon klopt drie keer. Hij telt tot twaalf, dan gaat de deur open. Hij staat oog in oog met de nieuwe bewoner. Mon slikt iets door. De nieuwe ook.

Mon steekt zijn hand uit. 'Welkom.' Hij kijkt over de schouder van de man. In de kraaknette kamer staan dozen. Er is er nog geen enkele uitgepakt. Dat kan hij zien aan de tape die de dozen nog dichthoudt.

Het zijn er niet erg veel. Hoogstens acht.

Mon denkt aan zijn volle kamer. De dressoir met de gehaakte lapjes. De staande klok. De televisie. Zijn kleerkast. De stoelen, wel zes stoelen om visite op te zetten. De lampen. Vier bureaulampen. Ze lijken op mannetjes met een trechter op het hoofd die de benen buigen. Hij heeft ze nodig voor fijn werk, zoals zolen naaien, hakken lijmen of gaten maken in leder met een holle tang. Veel boeken ook.

Mon houdt van boeken, net zoals Cériel, zijn vorige buurman. Mon heeft in zijn leven veel boeken verslonden. Er zijn er ook die hij nog niet heeft gelezen. Je kan zien welke boeken Mon heeft gelezen omdat hij de gewoonte heeft de kaft helemaal om te buigen terwijl hij leest. Dan kan hij het boek met één hand dragen. Tussen de bladen zijn de draden geknakt. Tussen de bladzijden zitten bonnetjes van de supermarkt, bus- en treintickets, rekeningetjes van cafés. Soms pakt Mon zo'n boek nog een keer vast, niet om het te herlezen, maar om de papiertjes te bekijken. Daaraan kan hij zien waar hij overal geweest is, toen hij dat welbepaalde boek aan het lezen was. Zo schieten veel plaatsen en momenten hem weer te binnen. Dan speelt er zich in zijn hoofd een film af met allemaal korte stukjes uit zijn leven. De laatste jaren leest Mon geen boeken meer. De letters worden steeds kleiner. Kranten leest hij wel nog, maar dan alleen de titels, want die vertellen precies wat er in de rest van het artikel staat.

‘Ik ben Mon.’

‘Ik niet’, zegt de man. Dan zwijgt hij.

Mon wacht op meer. Een naam, bijvoorbeeld.

De man glimlacht, gelukkig.

‘Ik ben Gies’, zegt de nieuwe.